

vard Jensen) og nu afdøde Sofus Høgsbro, der var Ordfører. Ærede Medlemmer vil altsaa se, hvilken Fløj af Partiet der den Gang stemte for et saadant Forslag som Protest mod den Valglov, som det ærede Medlem synes, det er rigtigt nu at paaberaabe sig.

Da man flere Gange har talt om Juni-Grundlovens Aand og dens Opfattelse af hele dette Spørgsmaal, kan det være nyttigt at læse blot nogle Linier af, hvad Høgsbro, Partiets Ordfører den Gang, mente om disse Forhold. Han sagde: „Men det er i øvrigt klart af de grundlovgivende Forsamlings Forhandlinger, ligesom det ligger i selve den almindelige Valgrets Natur, at man da gik ud fra, at i Almindelighed skulde enhver Mand have lige politisk Ret, hvad enten det var i By eller paa Land, kun at man, hvor der var ganske særlige Forhold, kunde gøre Undtagelser derfra“. Han siger endvidere, hvad der maaske kan have Interesse for dem, der bekæmper de mange Mandater, til Forsvar for de 137 Mandater: „I det hele er det jo Tilfældet, at i de smaa Lande søger man en talrig Repræsentation, fordi man gerne vil have, at Repræsentationen skal staa Befolkningen saa nær som muligt. Det er et Fortrin, de smaa Lande have fremfor de store. Medens de store Lande ere nødte til at have store Kredse for ikke at faa en alt for talrig Repræsentation, kunne de smaa Lande have smaa Kredse og en i Forhold til Befolkningen talrig Repræsentation til Styrkelse af det offentlige Liv i Landet“. Og endelig vil det maaske interessere de ærede Medlemmer at høre, at Høgsbro den Gang ogsaa havde forudset den Tid, hvor Kommuneafstemning vilde finde Sted, og hvad han siger om dette Forhold. Han siger: „Saa længe vi have et fælles Valgsted for en hel Kreds, er det jo ikke muligt at skaffe alle lige let Adgang dertil, og det ligger da nær, at de Valgkredse, som have en vid Udstrækning, faa et noget mindre Folketal end de, hvor Vælgerne bo tæt ved Siden af deres Valgsted. En anden Sag bliver det naturligvis, hvis man her som i andre Lande skulde komme til at indføre skriftlig Afstemning i Kommunerne, saa vilde jo dette Hensyn falde bort“. Jeg har nu nævnt 3 Eksempler paa, hvad Ordføreren sagde den Gang om denne Valglov. Det er alle Udtalelser, der er særdeles egnede til at imødegaa 3 forskellige Betragtninger, som de ærede Medlemmer, der sidder Side om Side (P. Th. Nielsen, Slesbager og Pinstrup), fremsatte. Jeg tror derfor, at det dog til

syvende og sidst var mindre vel betænkt af det ærede Medlem, at han just mindede om Valglovsforhandlingerne i 1894.

Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) sagde, at der var megen Uvillie mod den Valglov, der nu var foreslaaet. Hvis der er det, maa Flertallet af Venstre have set ganske fejl, den Gang de besluttede, at Bestemmelser desangaaende skulde sættes ind i Valgloven og Grundloven. Men jeg tror aldeles ikke, de har taget fejl. Jeg tror, de har handlet ganske rigtigt, den Gang de traf deres Beslutning. Jeg tror nemlig ikke det allermindste paa, at den meget omtalte Uvillie eksisterer. Der, hvor jeg har haft den Fornøjelse at træffe Vælgere, og der, hvor jeg ved, at mine Meningsfæller har haft den Fornøjelse at træffe Vælgere, har vi ikke sporet nogen anden Uvillie end Uvillien mod dem, der forsøger at forhale denne Sag paa den ene eller den anden Maade. Den Uvillie har man sporet. Og saa har man naturligvis sporet nogen Uvillie i Kølvanet af de ærede Medlemmer, som rejser ud og agiterer mod den Overenskomst, som de samtidig erklærer, at de samvittighedsfuldt bøjer sig for. Man har sporet nogen Uvillie i Kølvanet af de Blåde, som bringer fuldkommen meningsløse og urigtige Oplysninger om dette Valglovsforslag. Et Blad, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds ikke kan være ubekendt med — det udkommer i den Kreds, hvor han bor —, bringer en Artikel om dette Valglovsforslag, hvor der staaar, at for det første tildeles der Københavnerne flere Folketingsmænd, end der retmæssigt kan tilkomme dem. Nu tildeles der dem altsaa nøjagtig det samme som efter det Valglovsforslag fra i Fjor, som det ærede Medlem stemte for. Og dernæst, staaar der i dette Blad, er der truffet en Bestemmelse, hvorefter 3 eller 4 af Suppleringsmandaterne ude i Landet vil tilfalde de københavnske Vælgere. „Københavnerne faar ti muligt elleve af de tyve Udfyldningsmandater, og hele det øvrige Land faar kun ti eller maaske kun ni“. Ja se, naar der i Kølvanet af det ærede Medlems Agitation fremsættes saadanne Udtalelser, er det dog ikke underligt, at der opstaaar Uvillie rundt omkring. Det er ikke underligt, at der opstaaar Uvillie, naar man fremsætter bevisligt urigtige Oplysninger om det Valglovsforslag, som man efter Udtalelsen i Overenskomsten ønsker at gennemføre. Jeg synes, at de Medlemmer af dette høje Ting, som samvittighedsfuldt vil bøje sig for den trufne Overenskomst, selv om den ganske vist ikke helt tiltaler dem, vilde handle rigtigere herved for denne Overenskomst, hvis